

הקנין עד שיאמר חט וי"ל דהמחרת
הקנין דלכרי לא תנא עד שיאמר חט
בשטור דכרז שמעין ליה מדיוקא
דנרישא דקתיא כחבו משמע הא אחר
החט נותנין ולהי' אשמועינן בסיפא
דנכחבו לא מהי עד שיאמר לסופר
למחבו עטמא דנרישא קמפרש דלהי'
כא מתי מנא עשבו אחרי' בלשון
אלא מהי עד שיאמר לסופר כתוב
ונעדיס חתומי ופריך עד שיאמר
למחי' מביעי ליה דכיון דלא שמעין
למחי' אלא מדיוקא דנרישא הוה ליה
למחי' בסיפא כהדיא עד שיאמר חט:
הכא במאי עסקינן דאמר אביר
למחי' ה"ז חומה וכו' לא
ידע שיקנה עד שיאמר לג' מביעי
למחי' ועוד דאי כדלא אמר לתלמא מאי
למחי' אלא חטו חטו לא מהי וי"ל
דהשתא מוקי רשא כלל ענין בין
למחי' לג' בין אחר לשלש ומאוס
שגשגה נקט כתבו דהא אס' אחר חטו
ונותנין ולהי' לא מהי למחי' בסיפא
עד שיאמר לשלש דהא כשגשגה נמי
ממירי דכחבו לא מהי אפי' בשלש
וי"מ פריך דהי' למחי' בסיפא
ולפרש כהדיא עד שיאמר לשלש
חטו: **הכא** במאי עסקינן דאמר
אביר. סלקא דעתא דלא
פריך לנאשאי' עד שיאמר אחרי' מביעי
למחי' ליה למינקט דומיא דנרישא
שכבעל מזהו לעדים עמאס לעשות
לאכלא אומר אומר אומר לחאריס
שיאמר לעדים לעשות וי"מ השתא
מדיוקא לה כרבי וי' אחרי' נקט
בנכחבו הוה ליה למינקט חט וכו'
בנכחו ועוד כיון דכחבו לאו דוקא
הואו הדין חט נימא דהואו הדין
חטו אמרו ומחי' שפיר סיפא עד
שיאמר לסופר כתוב כו' וי' לומר דלא
שמעין דהואו הדין חט מדלא